Amsterdam

On Ianuarie 03, 2016

Accelerează înțelegerea propriei evoluții, dezvoltându-ți simțământul de cuibărire în brațele unui sine stabil care nu se schimbă în ciuda diferitelor încercări ale vremurilor.

Pe măsură ce-o alimentam, bizara nostalgie după zilele tinereții când mă avântam în fața impulsurilor de moment, suportând acea nedezlegată stare de tip "Don't worry, be happy", avea în mod paradoxal darul de a mă pune în legătură cu tot ce era material și imaterial. Rodul unei prostii efemere sau umbra unei opreliști decăzute?

Aș fi vrut să iau lumea întreagă, s-o cuprind în căușul mâinilor, așa cum marea ia cu sine micile mormane de nisip, și să o fac a mea, dorind-o fără hotar și fără întoarcere. Fără să știu că asta suporta o tranziție de tip Fade-In. *„When I close my eyes I can only see miles of headlights / Fleshing out the distance."*

La un moment dat am simțit că eu sunt lumea, totul din jur am sorbit în mine ca pe conținutul unui pahar de apă vie, ca nu cumva să ajung eu înghițit de ea. Istovit, eram inundat de senzații dese de deja-vu, împingându-mă tot înainte, într-o modalitate care se mișca între extreme - între vise și amintiri. Cum să răspund la apelurile lor? Firește, eram depășit de situație.

Ceva mă conducea cu desăvârșire deasupra puterilor mele. Un corp străin, căzut direct din cer cu puterea unui fulger care luminează o clipă, apoi dispare, tradus prin: "I miss you". *And I miss you. And I miss you.* Dar, deși visele și amintirile mă răscoleau, ele nu reprezentau nici finalul, nici începutul unei noi călătorii. Ci doar garanția unui "unknown known".

Neîndurătoarea lumină de iarnă mă învelește din nou în pătura unei cronologii relative. Toate cerurile de deasupra mea și toate pământurile din dinăuntrul meu, luând aparența unor noi orientări de sine, revelate prin percepția unui astru al mișcărilor sufletești nepieritoare care de atâtea ori m-a lovit cu tonaj de voie bună, facilitează mersul prin univers în memoria unui timp care renaște. *„You love me then you leave me, still I lie here."*

Un timp pe care simt că nu o să-l mai recuperez vreodată, dar pe care mi-ar plăcea să-l trăiesc din nou. *„And I'm lonely here without you / Miss your breath against my skin."*

Leadership: Poți să demonstrezi validitatea modelului tău de progres, conectându-te la realitatea unui spațiu cunoscut?

Deschiderea unei acțiuni posesorie de amintiri - din London, New York, Amsterdam, care mai de care mai încâlcite și mai derutante, căreia devotamentul față de iluziile trecătoare îi poate acorda doar note de subsol într-un underground al conștiinței, subliniază parcă poziția mea în raport cu măreția de a dăinui.

Un spațiu cunoscut este un loc al amintirilor și al regăsirii, provocând o stimulare a motivației de a cotinua ceea ce a rămas neterminat, constituind totodată o reacție de răspuns la un stimul de o suficientă putere numit scăderea distanței față de o poziție anterioară. Cum ar fi poziția de căutător de al sensului vieții.

Pentru a putea folosi leadershipul în scopul demonstrării validității modelului meu de progres,

mă conectez la realitatea unui spațiu cunoscut. Navighez prin senzațiile corespunzătoare acelor lucruri, momente, locuri, care mă reprezintă și care mi-au adus împlinire. Asta înseamnă că acțiunile din viața personală, puse în sprijinul unei deveniri care poartă în sine bucurie și fericire, concordă cu jurnalul vieții mele, cu amintirile, cu zestrea mea emoțională.

„Nu uita de tine, nu uita prin ce-ai trecut, nu uita ce te-a format, să nu uiți ce-ai cunoscut ! ” este deviza liderilor, căci ei nu trăiesc în virtutea inerției. Ei știu că una din cele mai mari ironii ale vieții este că oamenii nu acordă importanța cuvenită momentului „atunci” decât atunci când se află la un pas de a-l uita. „Acum” este voia lui „Atunci”.

Ştiinței de a rezona cu momentul „Trecut” într-un „Acum” care va trece și el peste timp i se poate atribui însuși adevărul potrivit căruia omul acționează pornind de la anumite efecte pe care le-a simțit și pe care încă nu le-a îngropat. Amintirile, sub conducerea unor trăiri pozitive sau negative care tind să se repete, stau la baza fundamentării unui caracter de ghidare aflat într-o continuă căutare a propriei identități.

Un lider își demonstrează validitatea modelului său de progres, conectându-se la realitatea unui spațiu cunoscut, atunci când se apropie de acel model al experienței de a se implica într-un trecut care a rămas pentru el un fundal constant al vieții de fiecare zi.

Amsterdam este rezultatul unui trecut care continuă în prezent. Plasarea în timp și spațiu a unei regăsiri de sine, luând în primire amprenta mea singulară în jocul interminabil dintre lumină și umbra minții, ce seamănă cu un drum pavat de paradoxuri (încercând să le înțeleg n-aș face decât să mă rătăcesc prin gânduri !) este o acceptare a propriului meu „beginning” care îmi întreține primordialitatea.

* Notă: Luminary - Amsterdam (Super 8 Tab Remix)

Source: https://neculaifantanaru.com/amsterdam.html